

Sygn. akt III AUa 366/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka (spr.)
Sędziowie:	SSA Jolanta Hawryszko SSO del. Beata Górską
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2015 r. w Szczecinie

sprawy J. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 19 lutego 2014 r. sygn. akt VII U 1519/13

oddala apelację.

SSO del. Beata Górską SSA Barbara Białecka SSA Jolanta Hawryszko

Sygn. akt III AUa 366/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25.06.2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił J. T. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym przewidzianego dla pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach, gdyż w ocenie organu rentowego ubezpieczony nie udowodnił wymaganych 25 lat pracy ogólnego stażu oraz co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, liczonych na dzień 01.01.1999r. Z treści decyzji wynika, że organ rentowy uznał ubezpieczonego za 24 lata i 6 dni okresów składkowych oraz 8 miesięcy i 27 dni kresów nieskładkowych (w sumie 24 lata, 9 miesięcy i 3 dni ogólnego stażu pracy), a w tym 11 lat, 6 miesięcy i 23 dni pracy w szczególnych warunkach. Nie zostały uwzględnione przez organ do ogólnego stażu pracy przerwy w zatrudnieniu spowodowane urloпами bezpłatnymi i nieusprawiedliwionymi nieobecnościami.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przyznanie emerytury. Skarżący zarzucił organowi rentowemu błędne ustalenie ogólnego stażu pracy oraz stażu pracy w warunkach szczególnych, podnosząc, że ustalony w zaskarżonej decyzji ogólny staż pracy nie przystaje do tego jaki został przyjęty w ostatecznej decyzji z 2006 roku (25 lat, 5 miesięcy i 27 dni), a nadto organ rentowy niezasadnie pominął okres od 26 sierpnia 1998 roku do 31 grudnia 1998 roku z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej (który to okres został zresztą pominięty w decyzji z 16 lutego 2006 roku), okres urlopu bezpłatnego, okres zasadniczej służby wojskowej od 26 października 1973 roku do 13 października 1975 roku, okres nauki w szkole przyzakładowej, a nadto od 13 kwietnia 1976 roku do 5 czerwca 1976 roku w Przedsiębiorstwie (...) w S. i w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ś. od 24 września 1976 roku do 14 lutego 1980 roku. Jak podał skarżący, w ZUS udzielono mu informacji, że okres bezpłatny wlicza się także do ogólnego stażu pracy, jeśli urlopu udzielono w związku z powołaniem do odbycia zasadniczej służby wojskowej (art. 124 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej). Zdaniem ubezpieczonego według stanu na dzień 31 grudnia 1998 roku ma on wykazane 25 lat, 9 miesięcy i 24 dni ogólnego stażu ubezpieczeniowego, a nadto 17 lat, 2 miesiące i 20 dni pracy w szczególnych warunkach.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od ubezpieczonego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Organ podtrzymał argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 19.01.2014r. oddalił odwołanie.

Sąd I Instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

J. T. urodził się (...). Wniosek o emeryturę w obniżonym wieku z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych złożył 19 marca 2013 roku. J. T. jako członek Otwartego Funduszu Emerytalnego złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na swoim rachunku na dochody budżetu państwa. Na dzień 1 stycznia 1999 roku ubezpieczony legitymuje się ogólnym stażem ubezpieczenia w wymiarze 24 lat, 9 miesięcy i 3 dni, z czego:

- 8 miesięcy i 27 dni to okresy nieskładkowe z tytułu zasiłków chorobowych,
- a 24 lata i 6 dni to okresy składkowe z tytułu nauki zawodu, pracy, prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, odbywania zasadniczej służby wojskowej oraz zawodowej służby wojskowej (k. 65 plik IV akt ZUS).

Przed organem rentowym J. T. wykazał na dzień 1 stycznia 1999 roku łącznie 11 lat 6 miesięcy i 25 dni okresów pracy w warunkach szczególnych,

tj.: od 17 lipca 1973 roku do 7 października 1973 roku, od 14 listopada 1975 roku do od 9 października 1973 roku do 10 października 1973 roku, od 14 listopada 1975 roku do 19 listopada 1975 roku, od 21 listopada 1975 roku do 6 lutego 1976 roku oraz od 8 lutego 1976 roku do 9 lutego 1976 roku z tytułu zatrudnienia w Zarządzie (...) Spółce Akcyjnej w S. na stanowisku smarownika, od 15 lutego 1980 roku do 22 marca 1991 roku z tytułu odbywania zawodowej służby wojskowej.

W okresie od 17 lipca 1973 roku do 9 lutego 1976 roku J. T. zatrudniony był w Zarządzie (...) Spółce Akcyjnej w S..

W toku tego zatrudnienia ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych na stanowisku smarownika przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz pracach budowlano-montażowych i budowlano-remontowych na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie w okresie od 17 lipca 1973 roku do 25 października 1973 roku oraz od 14 listopada 1975 roku do 9 lutego 1976 roku, z tym że w okresie

od 11 października 1973 roku do 25 października 1973 roku J. T. korzystał z urlopu bezpłatnego udzielonego przez pracodawcę, a w dniach 8 października 1973 roku, 20 listopada 1975 roku i 7 lutego 1976 roku nie stawiał się do pracy bez usprawiedliwienia, a w okresie od 27 października 1973 roku do 13 października 1975 roku odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po odbyciu zasadniczej służby wojskowej ubezpieczony stawiał się w zakładzie pracy w dniu 14 listopada 1975 roku i podjął zatrudnienie w warunkach szczególnych na uprzednio zajmowanym stanowisku smarownika. Poczynając od 20 sierpnia 1992 roku J. T. prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą, którą kontynuował także po 31 grudnia 1998 roku, do momentu uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W okresie od 20 sierpnia 1992 roku do 31 grudnia 1998 roku - w toku prowadzenia działalności gospodarczej - ubezpieczony przebywał na zwolnieniach lekarskich, otrzymując z tego tytułu zasiłek chorobowy w okresie od 15 października 1997 roku do 14 grudnia 1997 roku, od 5 czerwca 1998 roku do 5 sierpnia 1998 roku, od 6 sierpnia 1998 roku do 24 sierpnia 1998 roku oraz od 26 sierpnia 1998 roku do 31 grudnia 1998 roku.

Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika również, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z 16 lutego 2006 roku przeliczył J. T. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, uwzględniając pominięte wcześniej okresy i na potrzeby wydania decyzji organ rentowy ustalił, że ubezpieczony legitymuje się stażem pracy w wymiarze 24 lat, 5 miesięcy i 27 dni okresów składkowych oraz 11 miesięcy i 29 dni okresów nieskładkowych. Do wyliczenia tego organ rentowy uwzględnił okresy składkowe i nieskładkowe przypadające po dniu 31 grudnia 1998 roku.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie i wskazał na przepisy art. 184 ust. 1, ust. 2 w zw.

z art. 32 ust. 1, ust. 2 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity opubl. w Dz. U. z 2013 roku, poz. 1140, ze zm.) - zwaną dalej ustawą emerytalną - § 3 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) - zwanego dalej rozporządzeniem z dnia 7 lutego 1983r. - jednocześnie przytaczając ich treść. W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał bowiem podstaw do podważenia ustaleń organu rentowego w przedmiocie ogólnego stażu pracy, poczynionych na potrzeby wydania zaskarżonej decyzji z 25 czerwca 2013 roku.

Sąd pierwszej instancji podniósł, że organ rentowy, rozpoznając wcześniejszy wniosek ubezpieczonego, o przeliczenie renty z tytułu niezdolności do pracy

i wydając decyzję z dnia 16 lutego 2006 roku, faktycznie ustalił w niej, że J. T. legitymuje się ogólnym stażem ubezpieczenia w wymiarze 24 lat,

5 miesięcy i 27 dni okresów składkowych oraz 11 miesięcy i 29 dni okresów nieskładkowych. Okoliczność ta nie ma jednak wpływu na prawidłowość ustaleń organu rentowego w niniejszej sprawie. W postępowaniu w przedmiocie przeliczenia świadczenia decyzją z 16 lutego 2006 roku przesłanka wymiaru ogólnego stażu pracy badana była na dzień wydania tej decyzji, a nie - jak w niniejszej sprawie - za inny okres, tj. tylko do 01.01.1999r., tj. na dzień wejścia w życie ustawy emerytalnej. Podstawowym bowiem warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych według art. 184 jest spełnienie przesłanki stażu przed dniem 1 stycznia 1999 roku (tj. dzień wejścia

w życie tej ustawy). W zakresie zaś prawa do renty organ rentowy do ogólnego stażu pracy uwzględnił nie tylko okres do 31 grudnia 1998, ale także okres od 1 stycznia 1999 roku do 2 marca 1999 roku oraz od 2 kwietnia 2004 roku do 1 października 2004 roku, tj. łącznie 8 miesięcy i 4 dni, o które staż ten należy aktualnie obniżyć. Nadto, w wyliczeniu tym niezasadnie ujęto okres od 11 października 1973 roku do 25 października 1973 roku, kiedy J. T. w toku zatrudnienia w Zarządzie (...) Spółce Akcyjnej w S. korzystał

z urlopu bezpłatnego udzielonego przez pracodawcę oraz dni nieusprawiedliwionego niestawiennictwa w pracy, przypadające odpowiednio 8 października 1973 roku,

20 listopada 1975 roku i 7 lutego 1976 roku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w niniejszej sprawie prawidłowo nie uwzględnił do stażu pracy okresów urlopów bezpłatnych i nieusprawiedliwionego niestawiennictwa w pracy, co znajduje podstawę prawną w art. 5 w zw. z art. 6 i art.

7 ustawy emerytalnej. Zgodnie bowiem z art. 5 ustawy przy ustalaniu prawa do emerytury i renty i obliczaniu ich wysokości uwzględnia się okresy składkowe i okresy nieskładkowe, z tym, że enumeratywne wyliczenie okresów składkowych zawiera art. 6, zaś okresów nieskładkowych art. 7 ustawy emerytalnej. W żadnym z tych katalogów nie wymienia się urlopu bezpłatnego (art. 174 k.p.) udzielanego w czasie trwania stosunku pracy. W tym okresie zawieszeniu ulega ochrona ubezpieczeniowa, choć w dalszym ciągu trwa obowiązek ubezpieczenia, gdyż ustaje on dopiero w chwili ustania stosunku pracy (art. 13 pkt 13 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). W konsekwencji okresy urlopu bezpłatnego nie są wliczane do okresów ubezpieczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt II UKN 334/98, OSNAPiUS 1999, nr 21, poz. 64). Jednocześnie twierdzenia powoda, jakoby okres urlopu bezpłatnego od 11 października 1973 roku do 25 października 1973 roku podlegał wliczeniu na podstawie ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony (Dz. U. z 2012 r., nr 4 poz. 27 ze zm.) nie znajduje zdaniem Sądu Okręgowego żadnego oparcia w obowiązujących przepisach. Powoływany przez stronę przepis art. 124 tej ustawy dopiero od 22 listopada 1992 roku stanowi, że zakład pracy udziela pracownikowi powołanemu do odbycia ćwiczeń wojskowych urlopu bezpłatnego na okres trwania tych ćwiczeń, z wyjątkiem ćwiczeń trwających do dwudziestu czterech godzin, odbywanych w czasie lub w dniu wolnym od pracy (ust. 1), a w czasie trwania urlopu bezpłatnego, o którym mowa w ust. 1, pracownik zachowuje wszystkie uprawnienia wynikające ze stosunku pracy, z wyjątkiem prawa do wynagrodzenia (ust. 2).

Logicznym jest zatem w ocenie Sądu I instancji, że regulacja ta nie może mieć zastosowania do sytuacji ubezpieczonego, który zasadniczą służbę wojskową odbywał w latach 1973-1975. Poza tym z literalnego brzmienia tego przepisu jednoznacznie wynika, że dotyczy on urlopu bezpłatnego udzielonego w celu odbycia ćwiczeń wojskowych, a nie urlopu bezpłatnego udzielonego przed odbyciem zasadniczej służby wojskowej, jak w ustalonym w sprawie niniejszej stanie faktycznym.

Tym samym zaliczeniu do ogólnego stażu pracy powoda z tytułu zatrudnienia w Zarządzie (...) Spółce Akcyjnej w S. winien podlegać jedynie okres: od 17 lipca 1973 roku do 7 października 1973 roku, od 9 października 1973 roku do 10 października 1973 roku, od 14 listopada 1975 roku do 19 listopada 1975 roku oraz od 21 listopada 1975 roku do 6 lutego 1976 roku i od 8 lutego 1976 roku do 9 lutego 1976 roku, co znajduje pełne odzwierciedlenie w karcie przebiegu zatrudnienia sporządzonej przez pozwanego organ rentowy.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy zważył, że wbrew wywodom odwołującego się, staż ubezpieczenia z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w okresie od 20 sierpnia 1992 roku do 31 grudnia 1998 roku został przez organ rentowy zaliczony w całości. Jako okresy składkowe pozwany uwzględnił bowiem J. T. okres od 20 sierpnia 1992 roku do 31 grudnia 1992 roku, od 1 czerwca 1994 roku do 30 listopada 1996 roku, od 2 stycznia 1997 roku do 4 czerwca 1998 roku i 25 sierpnia 1998 roku. Jako okresy nieskładkowe organ rentowy uwzględnił okresy, za które powód otrzymał zasiłek chorobowy,

tj. od 15 października 1997 roku do 14 grudnia 1997 roku, od 5 czerwca 1998 roku do 5 sierpnia 1998 roku, od 6 sierpnia 1998 roku do 24 sierpnia 1998 roku oraz od 26 sierpnia 1998 roku do 31 grudnia 1998 roku. Powyższe jest zgodne

z zestawieniem przedstawionym w toku postępowania przez ubezpieczonego.

Nie budził również wątpliwości Sądu Okręgowego matematyczny sposób obliczenia okresu składkowego i nieskładkowego powoda przez organ rentowy. Analiza kwestionowanej przez J. T. karty przebiegu zatrudnienia (k. 65 akt rentowych) prowadzi do wniosku, że ustalenia w tym zakresie znajdują oparcie w treści § 31 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe, który stanowi, że przy obliczaniu okresu składkowego i nieskładkowego dodaje się, osobno dla każdego

z tych okresów, poszczególne lata, miesiące i dni. Okresy niepełnych miesięcy oblicza się w dniach. Sumę dni zamienia się na miesiące, przyjmując za miesiąc 30 dni kalendarzowych; sumę miesięcy zamienia się na lata, przyjmując pełne 12 miesięcy za jeden rok. Jeżeli w zaświadczeniu stwierdzającym okresy zatrudnienia są podane dniówki robocze, a nie okresy zatrudnienia, sumę dni zamienia się na miesiące, przyjmując za miesiąc 22 dni robocze, a za okresy przed dniem 1 stycznia 1981 r.

- 25 dni roboczych.

Skoro ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 roku nie legitymuje się ogólnym stażem pracy w wymiarze uprawniającym do przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy emerytalnej, stąd też Sąd Okręgowy uznał za bezprzedmiotowe prowadzenie szczegółowego postępowania dowodowego na okoliczność ustalenia, czy posiada co najmniej 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych. Kryterium stażu ogólnego i stażu w warunkach szczególnych spełnione muszą być bowiem łącznie.

Z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego nie zgodził się ubezpieczony. Zaskarżył wyrok w całości i podniósł następujący zarzuty:

1. oparcie rozstrzygnięcia na błędnie przyjętym stanie faktycznym, skutkującym ustaleniem, że ubezpieczony nie posiada wymaganych 25 lat ogólnego stażu ubezpieczeniowego, choć przedłożone dokumenty temu przeczą, w tym w decyzji ZUS z dnia 3.03.2006 r. wyliczono ubezpieczonemu 25 lat, 5 miesięcy i 27 dni okresów składkowych oraz 11 miesięcy i 29 dni okresów nieskładkowych,
2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 29 ust. 1 ustawy emerytalnej przez błędną jego wykładnię i błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy, poprzez przyjęcie, że ubezpieczony nie spełnia warunków do przyznania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym,
3. naruszenie § 2 ust. 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez błędną wykładnię, a w konsekwencji wadliwe zastosowanie,
4. naruszenie art. 7, art. 87 Konstytucji RP, gdyż RP jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, a organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa powszechnie, zaś ZUS narusza prawo albo działa wbrew prawu.

Skarżący w uzasadnieniu apelacji podniósł, że winny być doliczone do stażu ubezpieczeniowego okresy służby wojskowej, zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy emerytalnej, okres urlopu bezpłatnego.

Wskazując na powyższe zarzuty i argumenty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie dochodzonego prawa.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji w całości i wskazał, że Sąd pierwszej instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz dokonał prawidłowej oceny prawnej, które to organ podziela.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zarzutów apelacyjnych, doprowadziła bowiem Sąd Apelacyjny do wniosku, że wyrok Sądu Okręgowego w pełni odpowiada prawu. Zważywszy na granice i kierunek apelacji należy wskazać, że rozpoznający sprawę Sąd Okręgowy, nie przyznając ubezpieczonemu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, nie naruszył tak norm prawa materialnego, jak i zasad postępowania, które uzasadniałyby uwzględnienie wniosku apelacyjnego. Zaskarżone rozstrzygnięcie jest trafne i nie było podstaw do jego zmiany. Zarzuty apelacji miały charakter nie merytoryczny,

lecz polemiczny i jako takie nie zasługują na aprobatę. Ubezpieczony niezasadnie zarzucił naruszenie art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej, skoro wbrew forsowanemu stanowisku, nie posiada wymaganych 25 lat ogólnego stażu pracy. Zgodnie bowiem z art. 184 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres składkowy

i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, który dla mężczyzn wynosi 25 lat. Ustawa emerytalna weszła w życie z dniem 01.01.1999r., a zatem ubezpieczony winien posiadać wymagany 25 letni ogólny staż ubezpieczeniowy według stanu na dzień 31.12.1998r., gdyż w dniu wejścia ustawy w życie, tj. 01.01.1999r., warunek posiadania 25 lat już musiał być spełniony. Dla ustalenia wymiaru okresów składkowych i nieskładkowych nie uwzględnia się więc dalszych okresów, po 31.12.1998r. Z tych samych powodów słusznie nie został uznany staż ubezpieczeniowy, obliczony w odrębnym postępowaniu zakończonym decyzją z dnia 03.01.2006r., na mocy której ustalono ubezpieczonemu wyższe świadczenie rentowe z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, m.in. w związku z ustalaniem zarobków za 2004r. Były to jednak okresy już po dniu 31.12.1998r. Powoływana przez ubezpieczonego okoliczność, że już wówczas posiadał on ponad 25 lat stażu ubezpieczeniowego z jeszcze jednej przyczyny nie mogła być uwzględniona. Jak trafnie bowiem podniósł to Sąd Okręgowy, ustalenia organu przyjęte w innym postępowaniu (rentowym) nie mają mocy wiążącej dla samodzielnie czynionych przez ten organ w kolejnym postępowaniu, tj. o prawo do emerytury, na nowo ustaleń faktycznych. Nie istnieje tu powaga rzeczy osądzonej, właściwa dla postępowania sądowego, natomiast ustalenia ostatecznej decyzji organu rentowego dotyczą danego postępowania i danej sprawy, nie zaś zupełnie odrębnych spraw, dla których nie mają również oddziaływania o charakterze prejudycjalnym.

Ubezpieczony w niniejszym postępowaniu nie wykazał 25 lat ogólnego stażu pracy, do którego nie dolicza się okresów urlopu bezpłatnego i okresów nieusprawiedliwionych nieobecności w pracy, jako nie uwzględnionych w art. 6 ustawy emerytalnej – jako okresy składkowe, ani w art. 7 ustawy emerytalnej – jako okresy nieskładkowe.

Urlop bezpłatny w świetle treści art. 6 i 7 ustawy emerytalnej nie jest ani okresem składkowym, ani okresem nieskładkowym. Stanowisko to potwierdził również Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 4 października 2005 roku, sygn. akt: III AUa 1383/04, publ. OSA 2006/10/33, wskazując, że zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 1 oraz art. 13 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 roku obowiązkowo ubezpieczonemu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. Stosownie jednak do art. 174 § 2 Kodeksu pracy okresu urlopu bezpłatnego nie wlicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze. Innymi słowy, okres urlopu bezpłatnego stanowi przerwę w realizacji obowiązków i praw pracowniczych u pracodawcy, a pracodawca nie ma obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne za pracownika, a co za tym idzie okres ten nie jest ani okresem składkowym, ani okresem nieskładkowym wedle ustawy emerytalnej.

Okres urlopu bezpłatnego nie jest okresem świadczenia pracy w przytoczonym, wąskim rozumieniu tego pojęcia, gdyż mimo tego, że w czasie urlopu bezpłatnego umowa o pracę trwa nadal, obowiązki stron - świadczenie pracy i wypłata wynagrodzenia - ulegają zawieszeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 1973 r. I PR 408/73, OSNCP 1974 z. 5, poz. 96).

Niezależnie jednak od powyższego, wskazać należy, że uwzględnienie powyższych okresów urlopu bezpłatnego zgodnie z żądaniem ubezpieczonego byłoby możliwe, gdyby okazało się, że podczas tych urlopów ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu społecznemu bądź emerytalno - rentowemu z innych tytułów, czego jednak nie wykazał, ani nawet nie podnosił takiej okoliczności.

Niemożliwe jest również potraktowanie wymienionych okresów jako okresów nieskładkowych, gdyż nie zostały ujęte w art. 7 ustawy emerytalnej. Przepis ten określa okresy nieskładkowe enumeratywnie i brak jest podstaw do zaliczenia jakichkolwiek innych okresów niż w nim wymienione. Identycznie wygląda sytuacja, jeśli chodzi o dni nieusprawiedliwionej nieobecności ubezpieczonego w pracy – w takim bowiem przypadku nie jest wypłacane wynagrodzenie za wykonywaną pracę (skoro nie jest wykonywana), a zatem w tym zakresie nie istnieje podstawa do oskładkowania. Skoro zaś za te dni nie są opłacane składki, to nie są uwzględniane do okresów składkowych, zgodnie

z ogólną zasadą ubezpieczeń społecznych powiązania składki z przyszłym świadczeniem z systemu ubezpieczeń społecznych, wywodzoną też z art. 15 ust. 1 ustawy emerytalnej. Ubezpieczony w związku z tym, że nie usprawiedliwił swoich nieobecności w pracy, nie może liczyć na jakiegokolwiek uprawnienia z tym związane, gdyż takie okresy nie są również traktowane jako równorzędne ze składkowymi i nie są też zaliczane do okresów nieskładkowych, na co wskazuje treść art. 6, art. 7 ustawy emerytalnej.

Słusznie również wskazał Sąd Okręgowy, że w sprawie nie znajdują również zastosowania powołane przez ubezpieczonego przepisy art. 124 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jednolity opubl. w Dz. U. z 2012, poz. 461, ze zm.) albowiem przepis w tym brzmieniu obowiązuje od 1992r. a ponadto z jego treści wynika, że pracodawca udziela pracownikowi powołanemu do odbycia ćwiczeń wojskowych lub pełnienia okresowej służby wojskowej urlopu bezpłatnego na okres trwania tych ćwiczeń lub służby, co zupełnie nie przystaje do sytuacji ubezpieczonego. Organ rentowy słusznie zatem nie zaliczył go ubezpieczonemu do ogólnego stażu pracy.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów, tj. naruszenia art. 29 ust. 1 ustawy emerytalnej oraz art. 2, art. 7 i art. 87 Konstytucji RP i § 2 ust. 2 i § 4 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r, przez uznanie, że ubezpieczony nie spełnia warunków do emerytury - były one w całości niezasadne.

Przepis art. 29 ust. 1 ustawy emerytalnej dotyczy bowiem urodzonych przed 01.01.1949r., a ubezpieczony urodził się w dniu (...), a zatem po tym okresie i wskazana regulacja nie ma więc zastosowania do ubezpieczonego, tym bardziej, że ubezpieczony dochodził emerytury na zupełnie innej podstawie prawnej, tj. art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ustawy emerytalnej, co wynika wprost z wyznaczającej zakres rozpoznania sprawy decyzji z dnia 25.06.2013r.

Organ rentowy oraz Sąd I instancji odmówiły ubezpieczonemu prawa do emerytury, działając na podstawie i w granicach prawa, powszechnie obowiązującego. Źródłem prawa nie są zasady sprawiedliwości społecznej, a ubezpieczony musi spełniać wszystkie warunki wynikające z ustawy, aby uzyskać określone prawo emerytalne.

Sąd Apelacyjny odnosząc się w dalszej kolejności do okresów służby wojskowej, wskazuje, że wbrew stanowisku skarżącego, organ rentowy prawidłowo uwzględnił do stażu, co zresztą wynika z dostępnej ubezpieczonemu karcie przebiegu zatrudnienia (k. 65 a.r. t. IV). Ustalenie to dotyczy okresu zasadniczej służby wojskowej, tj. od dnia 27.10.1973r. 13.10.1975r., zgodnie też z treścią zaświadczenia WKU z dnia 25.10.1999r. k. 6 a.r., t. I, zaświadczenia WKU z dnia 07.05.2012r., k. 9 a.r., IV) oraz okresu zawodowej służby wojskowej trwającej od 15.02.1980r. do 22.03.1991r. (zaświadczenie z k.9, t. IV a.r.).

Przedłożone na rozprawie z dnia 05.02.2014r. (k.53) świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie spowodowało zmiany prowadzącej do wykazania posiadania przez ubezpieczonego 25 lat ogólnego stażu pracy, liczonego do 31.12.1998r.

Reasumując, posiadany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie, że ubezpieczony posiada 25 lat ogólnego stażu ubezpieczeniowego na dzień 01.01.1999r., co słusznie skutkowało odmową przyznania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, zgodnie z art. 184 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej.

Mając na uwadze przedstawioną argumentację Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.